

[Knud Kristensen.]

være noget om, hvis det var saadan, at man i den gode Tid og ogsaa i den daarlige Tid havde en naturlig Prisdannelse, at Konjunkturerne uden Indgreb fra det offentlige fastlagdes paa dette eller hint Niveau, men saadan er det jo slet ikke. Da vi havde den gode Tid, som man siger, de store Priser i Krigstiden, blev der ogsaa reguleret; da maatte Landbruget jo ikke tage Chancen, da blev det reguleret nedad, og hvordan er Forholdet i Dag? Er det saadan, at vi har et naturligt Prisniveau for Udgifterne? Nej, tværtimod; Udgiftsniveauet er paavirket, for ikke at sige fastlagt, af Lovgivningsmagten og Organisationerne, gennem Lovgivningsforanstaltninger, gennem Toldforanstaltninger, gennem Valutaforanstaltninger, gennem Organisationsforanstaltninger, og derfor er det i meget høj Grad Lovgivningsmagten og Organisationerne, som har bevirket det Misforhold, der er til Stede for Landbrugets Vedkommende. Naar det offentlige griber ind, forekommer det mig, at man maa gribe ind paa en saadan Maade, at man saa vidt muligt stiller de forskellige Erhverv ligeligt; økonomisk Lighed maa der skaffes tilveje, naar det er Lovgivningsmagten og Organisationerne, der har grebet bestemmende ind, og det er ikke andet, Landbruget kræver, end erhvervsmæssig Ligestilling med de øvrige Erhverv i vort Land. Nu siger man: Ja, men Landbruget har jo altid krævet Verdensmarkedets Pris, sagt, at der skulde ingen Indgreb finde Sted. Det er nu ikke helt rigtigt (*Afbrydelse*: Jo, Pinstrup). Nej, det er ikke rigtigt. Under Reguleringen i Krigstiden var det ikke Landbrugets Standpunkt, at der ikke maatte gribes ind, det var Landbrugets Standpunkt, at, naar der blev grebet ind, skulde der være Ligelighed og Rimelighed til alle Sider, og det, vi bebrejdede den daværende Regering, det daværende Styre, var, at da blev Priserne paa Landbrugets Produktion skaarret ned i langt højere Grad og paa et langt tidligere Tidspunkt end Priserne paa de øvrige Erhvervsprodukter, saadan at der ingen Ligelighed, Rimelighed og Retfærdighed var i Reguleringen. Og endelig, da vi efter Krigen kom ind i en Tid, hvor man kunde tale om et Verdensmarked, var det heller ikke vort Standpunkt, at der ikke maatte gribes ind, men det var dette, at naar Industrien og de andre Erhverv havde Toldbeskyttelse, saa sagde vi, at saa var det urimeligt at opretholde denne Toldbeskyttelse og lade Landbruget hjælpes med Verdensmarkedets Pris; ogsaa den Gang var det økonomisk Lige-

stillethed, vi krævede, Erhvervene imellem, og det er saamænd heller ikke andet, vi kræver nu. Vi kan godt se, at der skal gribes ind under ekstraordinære Forhold, men som de Tal, jeg før har nævnt, viser, er det klart, at den erhvervsmæssige Lighed ikke er til Stede. Det er givet, at ikke alene er det, vi har, ikke erhvervsmæssig Lighed, men det er tillige faktisk saadan, at den økonomiske Uligevægt i Samfundet ogsaa er til Skade for de øvrige Erhverv, ikke blot saaledes, at Landbruget ikke kan give noget at bestille til Haandværkere, hvorved der bliver Arbejdsløshed, men ogsaa saaledes, at Landbruget, som repræsenterer ca. $\frac{2}{5}$ af Landets Befolkning, i meget stor Udstrækning gaar ud af Forbruget, hvilket medvirker til, at der bliver mange arbejdsløse, et Forhold, der atter medfører, at Forbruget gaar ned, hvoraf sluttelig følger ny Arbejdsløshed.

Derfor er det, jeg siger, at en Politik, der gaar ud paa at bringe mere Ligevægt tilveje, ikke alene er en rimelig og retfærdig Foranstaltning, men ogsaa er en Foranstaltning, der er til Gavn for de øvrige Erhverv i vort Samfund. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen understregede forleden Dag i en kort Bemærkning, hvilken Betydning det havde, at de engelske Arbejdere havde en god Løn; det er utvivlsomt rigtig, at det har Betydning for det danske Landbrug, men jeg vil føje til, at det ogsaa har Betydning for Landbruget, at vore egne Arbejdere har en ordentlig og god Løn, men har det dog ikke ogsaa Betydning for Arbejderne, at Landbruget tjener noget? Jo, absolut, for Landbruget er en saa vigtig Faktor i Forbruget herhjemme, at hvis det ikke har nogen Forbrugsevne, er det givet, at saa kan vore Arbejdere heller ikke faa noget at bestille alle sammen, og derfor er det ikke alene en Klasseinteresse, men en Samfundsinteresse, at saadan Ligevægt bringes til Veje.

Hvordan kan det da være, at en saadan Politik ikke har kunnet vinde den Ørenlyd i Befolkningen, som den burde? De faktiske Forhold, belyst gennem de Tal, jeg har nævnt, er jo et Vidnesbyrd om, at Befolkningen ikke har givet Tilslutning til en Ændring i disse Tilstande. Ja, en af Grundene dertil er efter min Mening, at man i saa høj Grad har drevet Understøttelsespolitik og i saa ringe Grad en Politik, der tog Sigte paa, at Folk skulde klare sig selv. Folk er blevet trætte af disse Udgifter til en Understøttelse, der i Virkeligheden i det lange Løb ingenting hjælper, thi hvad nytter det at give Understøttelse, naar Folk ikke-